

Φιλοδοξία και Πίστη

Από τον Κυρίαρχο Μεγάλο Γενικό Ιεροφάντη, Κυρίαρχο Μεγάλο Διδάσκαλο

Roberto Randellini

33° 90° 97°

Είναι αναπότρεπτο το γεγονός ότι κάποια στιγμή, για όποιον διανύει την ατραπό της μύησης, θα παρουσιασθεί ένα εμπόδιο το οποίο εάν δεν υπερνικηθεί άμεσα και δεν ξεπερασθεί, ή καλύτερα δεν μετασχηματισθεί στην αντίστοιχη αντίθετη πολικότητά του, θα του δημιουργήσει μεγάλα προβλήματα. Αυτό θα αυξάνεται και θα υπερβάλλει μέχρι να διαπεράσει κάθε καθημερινή σκέψη του, κάθε λέξη του, κάθε του νεύμα, δηλητηριάζοντάς του την ψυχή και διαβρώνοντας κάθε αρετή που θα έχει στο μεταξύ κατακτηθεί με κόπο.

Στην μύηση, είναι αναγκαίο να μαθαίνουμε να τηρούμε πάντοτε ψηλά την «Επαγρύπνηση» ενωμένη με την «Εγκαρτέρηση».

Αυτό το εμπόδιο, το θεωρούμενο ως το πιο επικίνδυνο μεταξύ όλων, ονομάζεται «φιλοδοξία». Αυτή είναι μία καταραμένη ασθένεια η οποία με την σειρά της έχει τις μυστικές ρίζες της στην «Επιθυμία Ισχύος». Συχνά η φιλοδοξία καλύπτεται με μία αθώα «Επιθυμία Γνώσης» για να καταλήξει κατόπιν ως υποκρισία και απάτη! Πίσω από την φαινομενικότητα κρύβεται συχνά το διαβολικό καλούπι του Κακού. Ο μνημένος οφείλει να αναλύει με προσοχή την φύση αυτών των δύο πυροτεχνημάτων, αρχικά εντός του. Το πρώτο καίει και αφήνει βαρύτερες σκουριές (φιλοδοξία και επιθυμία ισχύος), ενώ το δεύτερο (επιθυμία γνώσης) καίει χωρίς να αφήσει σκουριές, ζεσταίνοντας αργά, χωρίς να καταστρέφει, όπως γνωρίζουν πολύ καλά όσοι μελετούν την φύση και την δυναμικότητα των Ερμητικο-Αλχημικών Πυρών. Μπορούμε να προσθέσουμε ότι το Πυρ της Επιθυμίας Ισχύος είναι ανθρώπινης φύσης, ενώ το δεύτερο είναι πνευματικής και αστρικής. Η Επιθυμία Ισχύος οδηγεί στην αδικία και κατευθύνει όποιον έχει διαβρωθεί από αυτήν μέσω της διαίρεσης και της αποσύνθεσης. Εάν δεν υπερνικηθεί και δεν εξαληφθεί άμεσα από μέσα μας, θα δράσει ως ασθένεια, καταστρέφοντας αργά, αλλά αμείλικτα, κάθε υγιές κύτταρο του οργανισμού.

Το αντίδοτο, όπως πάντα, αποτελείται από το να διατηρήσουμε αναμμένο το πυρ της Σεμνότητας, της Πίστης και της Ελπίδας. Ο Υπέρτατος Κτίστης των Κόσμων δεν εγκαταλείπει ποτέ τα δημιουργήματά Του. Αντιθέτως συχνά τα παρακινεί με μικρές επίπονες εμπειρίες. Η αγωνία προέρχεται από το ζύμωμα της πνευματικής προόδου και το ανθρώπινο μάτι βοηθούμενο από το Φως του Πνεύματος, θα αρχίσει να διαχωρίζει το λεπτό από το πυκνό, το περιττό από το αναγκαίο, το άχρηστο από το χρήσιμο...

«ποιός Κύριε, είναι ανάλογος με Σε, ανάμεσα στους Δυνατούς;» (Εξοδος)

Ας μην λησμονούμε ποτέ την Ελπίδα και την Πίστη, αγαπητοί Αδελφοί, και όποιος έχει ώτα για να ακούσει, ακούει!